

som Modtager af Søforklaring, angives i Motiverne til det danske Lovforslag (Rigsdagstidende 1891—92, Tillæg A. Sp. 2412) Grunden hertil at være, at Sverige-Norge alt da paa visse Steder havde fast ansatte Konsuler, der vare bemyndigede til at modtage edelige Søforklaringer, medens noget tilsvarende ikke gjaldt for Danmarks Vedkommende. Det maa imidlertid erkendes, at denne Betragtning ikke længere kan finde samme Anvendelse som for 10 Aar siden, idet der nu findes udsendte danske Konsuler og Vicekonsuler paa adskillige udenlandske Pladser. Justitsministeriet fandt sig derfor allerede under Hensyn hertil foranlediget til at sætte sig i Forbindelse med Udenrigsministeriet for at erfare, om dette maatte være villigt til at yde den fra dets Side nødvendige Medvirken til at søge en Forandring tilvejebragt i det ommeldte Forhold, saaledes at Søforklaringen kunde modtages af den danske Konsul, for saa vidt der var tildelt ham en almindelig Bemyndigelse i saa Henseende.

Udenrigsministeriet har i sin derefter modtagne Erklæring udtalt, at det paa Grundlag af de Erfaringer, som det i Aarenes Løb har indhøstet vedrørende dette Spørgsmaal, maa antages, at en Reform i den antydede Retning vil være til Gavn saavel for Skipperne som for de andre interesserede, saafremt de vedkommende danske Konsuler ere i Besiddelse af de fornødne Kvalifikationer til at udføre Hvervet paa tilfredsstillende Maade. Ikke blot medfører Søforklaringernes Afgivelse for fremmed Myndighed jævnlig uforholdsmæssig Udgift, Ulejlighed og Tidsspilde, men det hænder ikke sjældent, at fremmede Myndigheder vægre sig ved at modtage Søforklaring af en dansk Besætning i Tilfælde, hvor Skipperen ifølge den danske Sølov er pligtig at aflægge saadan, ligesom endelig i enkelte Lande Ordningen med Hensyn til Søforklaringers Modtagelse er saaledes, at de herefter afgivne Søforklaringer ikke frembyde de ønskede Garantier for Fuldkommenhed og Nøjagtighed. I alle de saaledes fremhævede Tilfælde vil Adgangen til at aflægge Forklaringen for en tilstrækkelig dygtig og samvittighedsfuld Konsul betegne en Vinding for alle interesserede Parter.

Ligesom Udenrigsministeriet imidlertid ikke har turdet anbefale, at simpelthen de danske Konsuler — Generalkonsuler, Konsuler og Vicekonsuler, i alt 5—600 — bemyndiges til at modtage Søforklaringer, saaledes vil en Lovændring, der omvendt

indskrænkedes til en Bemyndigelse i anførte Henseende for de udsendte danske Konsuler og Vicekonsuler, savne praktisk nævneværdig Betydning.

Af udsendte Konsuler findes for Tiden kun tre, nemlig i Shanghai, Stockholm og Christiania. Den første har allerede i Kraft af sin Jurisdiktionsmyndighed den fornødne Kompetence, og paa de to sidstnævnte Pladser er der neppe nogen Trang til, at Konsulen erholder den omhandlede Bemyndigelse, særlig ikke i Stockholm, hvor Domstolen i Henhold til Deklaration af 18de December 1894 er forpligtet til at optage Søforhør over danske Besætninger i de Tilfælde, som omhandles i Lov Nr. 72 af 12te April 1892 § 9. Udsendte Vicekonsuler findes i London, Hamborg, New Orleans og Buenos Aires. Den førstnævnte har imidlertid ingen selvstændig Stilling, men fungerer under den valgte Generalkonsul; de tre sidstnævnte ere tillige Bestyrere af ledige Konsulposter, som muligvis ville blive besatte med Valgkonsuler. At søge Sølovens § 40 ændret alene af Hensyn til disse 4 Vicekonsuler turde neppe være Umagen værd, og hertil kommer yderligere den Omstændighed, at det formentlig vilde være mindre korrekt at give en Vicekonsul en mere udstrakt Kompetence, end der tilkommer den ham foresatte Valgkonsul i samme By.

Derimod har Udenrigsministeriet erklæret sig villig til under Forudsætning af den dertil nødvendige Lovændrings Gennemførelse at meddele saadanne Konsuler, som dertil maatte findes egnede, særlig Bemyndigelse til at modtage Søforklaringer. Ved Tildelingen af saadanne Bemyndigelser vil der da ikke blot blive taget Hensyn til, hvorvidt der paa den paagældende Plads er nogen Trang til en saadan Udvidelse af Konsulens Kompetence, men tillige til Konsulens personlige Kvalifikationer, saaledes at Bemyndigelsen, ved hvis Tildeling der overhovedet vil blive vist stor Varsomhed, og som eventuelt vil kunne tilbagetages, ikkun vil blive given, naar det ommeldte Hverv kan ventes udført med virkelig Forstaaelse og Samvittighedsfuldhed.

I Overensstemmelse hermed er det foreliggende Lovforslag affattet, saaledes at der hjemles Skipperen Adgang til — i Stedet for at benytte vedkommende fremmede Myndighed — at afgive Søforklaringen for Stedets danske Konsul, saafremt denne har modtaget en Bemyndigelse af den ovenfor angivne Art. Af Hensyn til Sølovens Egenskab af en større systematisk Lov er det anset rettest at formulere Æn-